

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KEELAND, VI

Părăsită la altar / Vi Keeland. - București : Bookzone,
2026

ISBN 978-630-305-710-1
821.111

Traducător: **Maria Dosei**
Redactor: **Mihaela Savu**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

JILTED

Copyright © 2025. JILTED by Vi Keeland
All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

VI KEELAND

PĂRĂSITĂ la ALTAR

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

I

SLOANE

— Doamne ferește! a clipit Elijah făcând ochii mari la mine. Glumești, nu?

Am pufnit în răs și am ridicat mâna ca să-i atrag atenția fratelui meu, Will.

— Nup. Cu asta ne-am pricopsit.

Will s-a apropiat, ștergându-și mâinile de un șervet de bar, pe care apoi și l-a aruncat peste umăr.

— Acum ce mai vrei, Peaty?

Am dat ochii peste cap.

— Eu mai iau o margarita, iar Elijah ar vrea...

M-am uitat la prietenul cel mai bun și partenerul meu, așteptând să completeze el. Dar era prea ocupat să saliveze după Will. Am clătinat din cap.

— Și el tot o margarita. Dar de data asta înghețată, nu cu gheață.

— Înghețată, a pufăit Will. Două *dureri în fund*, special pentru domniile voastre.

Elijah s-a ridicat de pe scaun și s-a aplecat peste tețghea să se uite după Will în timp ce se îndepărta.

— Ești *sigură* că nu e gay?

— S-a culcat cu jumătate dintre prietenele mele când eram la liceu, s-a căsătorit cu iubita lui din facultate și are o fiică, am spus, apoi am arătat spre fratele meu. În plus, cum poți să crezi așa ceva? E îmbrăcat cu tricou *maro*, pantaloni *negri* și papuci *Crocs verzi*.

Elijah a strâmbat din nas.

— Mda, cam grav. Dar aș putea închide un ochi pentru un bărbat cu un maxilar ca al lui.

Eu am râs.

— Și de ce ziceai că-ți spune Peaty?

— Pentru că e un enervant. Când eram mică, de fiecare dată când mă scotea profesorul la tablă, intram în panică. Am căpătat obiceiul să repet întrebarea înainte să răspund. Mă liniștea, cumva. Will și celălalt frate al meu, Travis, au aflat și au început să-mi spună *Repeat*¹. În timp, s-a transformat în Peaty.

— Și sexy, și cu simțul umorului. Exact genul meu. Ce păcat.

Elijah a luat câteva nuci caju din bolul de pe tejghea și, cu gura deschisă, a aruncat una în aer. Miezul i-a aterizat pe obraz și apoi a căzut pe jos.

— Crezi că-și bate cineva joc de noi? am spus arătând spre hârtiile împrăștiate pe tejgheaua barului – misiunea noastră din seara aceea, primită pe ultima sută de metri. Cum poate să aleagă o mireasă asemenea rochii?

— Rochii? Și de *voaletele* alea ce zici, atunci? Nu suntem în Anglia, și nici nu e o nuntă în grădină. Încep să cred că ai dreptate, că cineva chiar își bate joc de noi.

M-am uitat la ceasul de la telefon.

— La naiba. E deja 16.00. Trebuie să plecăm imediat, altfel întârziem. Când vine Will cu băuturile, spune-i că m-am dus în spate să mă schimb. O să mă transform precum Superman în debara – e mai mare decât baia și

nu vreau să-mi ud iar rochia din greșeală în vasul de toaletă, ca luna trecută.

— Bine. Dar când vine rândul meu să mă schimb, să nu-i spui că sunt acolo, a zis Elijah, făcându-mi cu ochiul. Vreau să intre peste mine când sunt dezbrăcat.

Mi-am tras pe mine una dintre rochiile negre simple, clasice, pe care le purtam mereu la nunțile la care lucram și am asortat-o cu niște pantofi *stiletto* argintii, sclipitori. Apoi mi-am retușat machiajul, mi-am lăsat capul în jos și am pulverizat niște fixativ pe păr în speranța că așa va căpăta puțin volum. Când am ieșit, Elijah râdea cu capul dat pe spate, iar Will stătea de cealaltă parte a barului cu un zâmbet ticălos.

Asta n-are cum să fie de bine.

— Orice ți-a spus, am zis aruncând geanta de voiaj pe scaun, e o minciună. Nu-l crede.

Elijah râdea în hohote.

— Adică nu ai împărțit invitații de nuntă tuturor cunoscuților când aveai șapte ani ca să vină să te vadă cum te măriți cu câinele vostru? Și câinele nu te-a călărit pe toată durata ceremoniei?

M-am încruntat la Will.

— Aia s-a întâmplat doar pentru că ticălosul ăsta, prefăcându-se că a venit să-mi ureze fericire, mi-a întins unt de arahide pe spatele rochiei. Buddy era obsedat de untul de arahide. Dacă deschideai un borcan, era în stare să călărească și o pernă.

Elijah continua să se tăvălească de râs. Păcat că întâmplarea aia nu m-a lecuit de obsesia mea pentru nunți. M-ar fi scutit de multă suferință. Poate că în momentul ăsta aș fi fost o jurnalistă *adevărată*, nu colaboratoare la revista *Bride*.

— Elijah, du-te și schimbă-te.

Apoi am făcut un semn cu capul spre fratele meu.

1 „Repetă”, în lb. engl. în orig. (n. red.).

— Iar tu lasă-te în continuare măgulit de atenția puștoaicelor de șaptesprezece ani care flirtează cu tine doar ca să crezi că au douăzeci și nouă, așa cum reiese din buletinele împrumutate de la verișoarele lor.

— Isuse! a exclamat Will. Cineva e cam morocănoasă.

— Morocănoasă? *De ce-aș fi eu morocănoasă?* Poate pentru că sunt obligată să merg iar la o nuntă, sâmbătă seara, când n-am niciun chef?

— Ești pe stop, nu?

Am făcut ochii mari.

— Will, dispari.

Fratele meu nu vorbea cu răutate. Așa eram noi, tachinările erau limbajul iubirii. În plus, chiar *sunt* cam morocănoasă după-amiaza asta. Sau poate că eram așa de șase luni încoace. Înainte îmi plăcea la nebunie ce făceam. Să mă îmbrac elegant, să merg la nunți extravagante și să scriu despre ele. Să dau sfaturi miresele pe social media, unde mă urmăreau peste un milion și jumătate de viitoare soții. Era slujba visurilor mele – una la care visasem încă de dinainte să fiu suficient de mare cât să planific o nuntă elegantă, la noi în curte, cu Buddy, câinele meu care avea doi ani. Am fost *obsedată* de nunți de mică. Dependentă, mai bine zis – filme cu nunți, rochii de mireasă, locații pentru ceremonii –, ba mai mult, îmi alesesem textele pentru nunta mea de când aveam zece ani. Părinții mei au trăit o poveste de dragoste ca-n basme și eram *convinsă* că îmi voi găsi și eu finalul meu fericit. Trăiam pentru asta. *O bleagă*. Acum știu. Dar ziua în care m-am logodit a fost cea mai fericită din viața mea. Apoi ziua cea mare a sosit și... am fost lăsată cu ochii în soare în fața altarului. *Abandonată*.

Și, din clipa aceea, mi s-a acrit de tot ceea ce înseamnă nuntă. Ca laptele lăsat pe masă într-o zi când sunt patruzeci de grade. Ca să nu mai zic că, a doua zi,

primul meu mire – Buddy – a murit. Avea douăzeci și unu de ani, o vârstă la care ajung puțini câini, deci nu a fost o surpriză. Dar chiar și așa... a doua zi după ce-am fost abandonată la altar?

Elijah a ieșit din camera din spate, elegant ca întotdeauna. Dacă eu preferam să mă îmbrac cu o rochie neagră simplă și să mă pierd în peisaj la evenimente, el era exact opusul. Săptămâna asta purta un costum bleumarin în carouri, cu pantaloni conici care se opreau cu două degete deasupra gleznei și pantofi bordo din catifea. Altfel, ceva mai simplu n-ar fi mers cu părul lui blond platinat și trăsăturile coreene. Puțini bărbați își permiteau un asemenea look, dar încrederea în sine pe care o afișa Elijah făcea totul posibil. Mi-am înghițit amărăciunea și i-am zâmbit forțat.

— O să eclipsezi mirele, știi, da?

A zâmbit.

— Și? Nu-l eclipsez întotdeauna?

Două ore mai târziu intram în suita miresei de la Chateau L'Amour. Elijah s-a oprit brusc.

— Ultima șansă, a zis. Te rog, spune-mi că ne joacă cineva o festă și că, de fapt, aici se filmează un film de epocă sau ceva de genul.

Am făcut o grimasă când am zărit una dintre domnișoarele de onoare. Cu crinolina uriașă, arăta de parcă făcea parte din distribuția filmului *Pe aripile vântului*. În realitate era chiar mai rău decât în pozele pe care le promisem anticipat cu informații despre designeri.

— Poate e una dintre fetele cu șampanie. Știi tu, îmbrăcate cu o fustă largă pe care se prind o sută de pahare de șampanie.

— *Vezi vreo șampanie?*

— Nu văd, dar... hai să fim optimiști.

Nici nu terminasem bine fraza, că au intrat alte două femei îmbrăcate în rochii identice.

Elijah m-a înghiontit.

— Se pare că au *trei* fete cu șampanie.

Am oftat. *Minunat*. De parcă nu-mi era și așa greu în ultima vreme să mai scriu articole elogioase despre nunțile „cu gust”.

— Va trebui să ne concentrăm asupra miresei.

El a râs înfundat.

— Cine crezi că a ales hidoșeniile astea? Pun pariu că, pe lângă mireasă, domnișoarele de onoare par coborâte de pe coperta revistei *Vogue*.

Avea dreptate.

— Nu contează cât de groaznic e totul, trebuie să ținem minte că *Hayes* însuși ne-a dat sarcina asta. Așa că totul trebuie să arate spectaculos în revistă. Și se pare că Ted Hayes Jr. este invitat, așa că vezi să faci o poză bună cu fiul șefului cel mare.

Inițial, eu și Elijah fuseserăm repartizați la o altă nuntă în seara asta, dar mireasa a trebuit să se opereze de urgență, așa că evenimentul se amânase. În locul ei, CEO-ul conglomeratului care deținea revista la care lucrăm noi ne-a propus altceva. Din câte se pare, mirele era un prieten de familie sau ceva de genul. Așa că articolul meu și fotografiile lui Elijah trebuiau să fie fără cusur.

Elijah a încuviințat.

— La naiba... Bine, fie.

O femeie cu o vestă neagră și un zâmbet tensionat s-a apropiat de noi și s-a uitat la geanta cu echipamente pe care o ducea Elijah.

— Sunteți echipa de filmare?

— Suntem de la revista *Bride*, am clătinat eu din cap. Suntem aici pentru un articol despre nuntă.

— Oh, a exclamat femeia și s-a încruntat. Cămeramanul ar fi trebuit să fie deja aici. Mireasa e... nerăbdătoare.

Mi-a întins mâna.

— Sunt Claire, una dintre cele două asistente ale miresei. Dacă aveți nevoie de ceva, spuneți-mi.

— Ne-ai putea îndruma spre camera miresei?

— Desigur. Urmați-mă, vă conduc.

Când am intrat, vreo șase domnișoare de onoare se fâțâiau de colo-colo într-o cameră luxoasă, dar de protagonistă zilei nici urmă.

— Mireasa e pe aici? am întrebat eu. Aș vrea să mă prezint și să mă asigur că e de acord să facem câteva poze înainte de ceremonie, cât se pregătesc domnișoarele de onoare.

— Este...

— *Vă bateți joc cu mine?! s-a auzit o femeie zbirând din camera alăturată. Numai mie mi se poate întâmpla așa ceva!*

Claire s-a aplecat spre mine și a șoptit:

— Aceea e mireasa.

După cum zbiera, m-am gândit la ce e mai rău.

— A... anulat mirele nunta?

Claire a clătinat din cap în semn că nu.

— Probabil și-a rupt o unghie.

Excelent.

O ușă din spatele camerei s-a izbit de perete, iar *Bridezilla*² a intrat valvârtej. Coafura și machiajul erau gata, purta o tiară strălucitoare pe cap, dar, în rest, era încă în pijama.

² Termen din engleză, obținut prin combinarea cuvintelor „bride” - mireasă - și „Godzilla” - monstru gigantic din filme - folosit pentru a descrie o mireasă care, în timpul organizării nunții, devine exagerat de pretențioasă, autoritară sau dificilă (n. red.).

— Cine urmează?

S-a uitat în jur și a arătat spre una dintre domnișoarele de onoare.

— *Tu!* Dă jos rochia și du-te să te dea cu spray!

— Cu spray? am șoptit către Claire. Ce se întâmplă?

— Una dintre domnișoarele de onoare a sosit aseară cu avionul din Florida. Piper a făcut o criză când a văzut-o, pentru că e *prea bronzată*. Crede că restul fetelor o să pară palide în poze. Așa că le-a trimis tuturor mesaje în toiul nopții, cerându-le să vină azi cu două ore mai devreme. A angajat pe cineva care să le dea cu spray autobronzant. A zis că e obligatoriu.

Am făcut ochii mari la ea.

— Glumești?

— Din păcate, nu, a zâmbit obosit Claire. Trebuie să găsec un loc de unde să iau fulgi de gheață. Nu-i plac cuburile. Mă scuzați câteva minute. Și succes cu mireasa.

Eu și Elijah ne-am uitat unul la altul.

— Autoservire cu cocktailuri?

— Mi-ai citit gândurile, prietene.

Am ieșit din suită și ne-am îndreptat spre lobby, în căutarea șefului de sală.

— Bună ziua. Numele meu este Sloane Carrick, scriu pentru revista *Bride*, iar el e colegul meu, Elijah Kim, fotograf. V-a informat cineva că am fost invitați să scriem un articol despre nunta de azi?

Șeful de sală s-a îndreptat de spate și a zâmbit larg.

— Da, ne bucurăm să vă avem la Chateau. Eu sunt Leonard Frommer. Cu ce vă pot ajuta?

— Speram să facem câteva fotografii în zona de cocktail, înainte să ajungă invitații.

— Desigur. Pe aici, vă rog.

Leonard ne-a condus pe un coridor lung care unea două clădiri. Pe când treceam dintr-una în cealaltă, un

bărbat a ieșit dintr-un hol ascuns, mergând în direcția opusă. M-am oprit la timp ca să nu intru în el, dar oprirea bruscă pe tocuri înalte m-a făcut să-mi pierd echilibrul.

Bărbatul m-a prins de umeri, salvându-mă de la cădere.

— *Hop.*

— Rahat, scuze. Nu te-am văzut.

Bărbatul mi-a studiat o clipă fața și a zâmbit.

— Eu te văd, și-ncă cum.

Uau, ce ochi. Or fi de-adevăratelea? Am clipit de câteva ori. Nu mai văzusem niciodată asemenea culoare. Azurii? Ca nuanța Mării Caraibilor văzută din avion, doar că nestematele acestea erau scoase în evidență de niște gene negre și dese cum nu mai văzusem. Am rămas atât de vrăjită de frumusețea ochilor lui, că nici nu mi-am desprins privirea să mă uit cum arăta în rest.

— Sloane...

Elijah încetinise și se întorsese spre mine.

— Vii sau nu?

— Da, scuze.

M-am mai uitat o dată în ochii aceia albaștri.

— Și scuze din nou.

Complet amețită, am trecut pe lângă tip și am continuat să merg în urma lui Elijah. După câțiva pași, nu m-am putut abține și m-am întors. Bărbatul nu se mișcase din loc. Stătea acolo, uitându-se după mine cu un zâmbet strâmb, de ștrengar. Din păcate, trei metri mai încolo am cotit la dreapta, punând capăt spectacolului. M-am apropiat de Elijah.

— Tu ai văzut ce ochi avea tipul ăla?

— Nu. De ce?

Am clătinat din cap. Jurasem să renunț la bărbați în urmă cu șase luni și nu aveam nicio intenție să permit unei perechi de ochi frumoși să mă abată din drum.

— Nu contează.

La capătul coridorului se afla o ușă dublă, care dădea către o seră spectaculoasă. Tavanul din sticlă și plantele tropicale îți dădeau senzația că ești afară, deși noi ne bucuram de aerul condiționat. Șeful de sală ne-a făcut un tur rapid, apoi ne-a lăsat singuri să facem câteva poze. De cum s-a închis ușa în urma lui, eu și Elijah am zbughit-o spre unul dintre barurile din încăperea.

Elijah a mers în spatele barului și a scos două pahare.

— Domnișoară? Cu ce vă pot servi? Ca să știți, la aperitiv avem domnișoare de onoare portocalii, iar la cină mireasă murată. Poate vreți să comandați în funcție de aceste informații.

Am pufnit în răs.

— Un șot de tequila.

— Excelentă alegere. Imediat.

Mi-am aruncat o privire prin încăperea superbă. Fețe de masă crem și aranjamente florale uriașe, de un violet intens, împodobeau fiecare masă. Hortensii, exact cum îmi alesesem și eu pentru nunta mea.

Elijah a turnat un șot și a împins paharul pe bar.

— Încetează.

— Ce?

— Să te gândești la nunta ta.

Am oftat.

— Ce n-aș da să fie așa ușor.

— O să vină și momentul tău. Și va fi cu cineva care te merită cu adevărat. Oricum Josh era prea plictisitor. Și banal.

Am zâmbit trist.

— Mersi că spui asta.

— Și următorul n-o să aibă un penis cât un ac. Tu meriți unul de cal.

În săptămânile de după nuntă îmi înecasem amarul în tequila. Alcoolul în cantități mari avea asupra mea efectul serului adevărului; și acum regret o parte dintre lucrurile pe care le spuseseam – printre altele, îi dezvăluisem fratelui meu cel mare, Travis, care e polițist, câteva dintre lucrurile urâte pe care mi le spusese Josh. Dar n-am regretat niciodată că mă îmbătasem cu Elijah și îi spuseseam că Josh avea penisul subțire. Imatur, știu. Dar tot îmi vine să zâmbesc de fiecare dată când aduce vorba de asta.

Cât am băut eu un șot, Elijah a dat pe gât două. Rezista mai bine ca mine la băutura. După aceea a făcut câteva fotografii prin încăperea pentru cocktail, apoi ne-am întors la Bridezilla. Părea și mai isterică, și mai rea decât fusese cu un sfert de oră înainte, când plecaserăm noi, dar alcoolul mă ajuta să-mi pese mai puțin. Când a terminat de țipat la cineva prin telefon, mi-am spus că ar fi momentul potrivit să ne prezentăm.

— Bună. Scuze. Eu sunt Sloane Carrick de la revista *Bride*, iar el este...

— Ce măsură porți? m-a întrerupt ea.

— Ăăă... De obicei 38, cred. De ce?

I s-au luminat ochii când m-a auzit.

— Slavă Domnului! Trebuie să mergi să te schimbi.

— Păi... sunt deja îmbrăcată, am spus eu și m-am uitat în jos.

— Nu cu *chestia aia* plictisitoare. Într-o rochie de domnișoară de onoare.